

Sygn. akt II CSK 825/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa "E. " Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko "T. " Spółce Jawnej w S. i "S. " Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej "S."

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Szczecinie

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 161/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej - "S." Spółki z o.o. w S. na rzecz
strony powodowej kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanej „S.” sp. z o.o., w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 maja 2014 r., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 i 2 k.p.c. oraz „z ostrożności procesowej” na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odnosząc się do argumentacji przedstawionej w skardze kasacyjnej, należy podkreślić, że obie przesłanki o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. uzasadnione zostały przez powołanie argumentacji, która miała wskazywać na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest wadliwa, nie uwzględnia bowiem różnego ich charakteru.

Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć problem prawny powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r. IV CSK 53/2013, nie publ.). Wskazanie na potrzebę wyjaśnienia charakteru prawnego umowy, która łączyła stronę powodową oraz pozwanych nie spełnia powyższych wymagań, bowiem skarżąca nie wykazała, że w zależności od argumentów prawnych, *nota bene* nie powołanych, istnieje możliwość różnego (odmiennego) zakwalifikowania stosunku

prawnego w jakim strony pozostawały i wynikających z niego konsekwencji prawnych.

Powołując się na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r. V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r. V CZ 131/00, OSNC 2001 nr 10, poz. 156).

Tych wymagań skarżąca nie spełniła. Za wystarczające uzasadnienie nie może zostać uznane samo tylko twierdzenie skarżącej, że Sąd „rażąco naruszył art. 647 k.c. w zw. z art. 647¹ § 5 k.c. przez przyjęcie, że doszło do zawarcia przez strony umowy o roboty budowlane, podczas gdy istotne postanowienia przedmiotowej umowy przeczą takiemu twierdzeniu”. Skarżąca nie powołała, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jakichkolwiek argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z 13 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt. 7 w zw. z 13 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).